

употрѣби капиталътъ на нѣкое предприятие, то да ся остави въ кассата било е сжщо тѣй опасно; освѣнъ това, най рискованното предприятие все-таки, въ случай на успѣхъ, донасало нѣчалба, а ассигнаційтъ, даже въ най щастливия случай не можали да дадѣтъ нищо друго, освѣнъ едно медленно понижение.

Второ, при търговскитѣ сношения съ другитѣ господарства, векселния курсъ, вельдствие на много обстоятелства, тогава билъ неблаго-приятенъ за Франция. Ако, на примѣръ, французинъ дължелъ на англичанинъ 30 фунта стерлинги, то за превозданието на паритъ за Лондонъ, французинътъ плащалъ въ Парижъ не 740 франка а 880. И обратно, когато трѣбвало англичанинътъ да заплати на парижския си кредиторъ 880 франка, то въ Лондонъ, англичанинътъ вадилъ изъ портвейлтъ си 30 фунта стерлинги, а не 34, както би слѣдвало по опредѣлената цѣна за равновѣсието на векселния курсъ. Вельдствие на това, на чуждестраннитѣ търговци било по износно да праватъ голѣми порѣчки на французскитѣ фабрики, за които порѣчки, тѣ плащали по ефтино, отъ колкото тѣ би платили въ отечеството си. И дѣйствиелно, порѣчки имало твърдъ много, така щото, фабрикантитѣ едва ся исправлявали съ тѣхъ; но, разумѣва ся, тѣзи голѣма работа можала да ся продължава само до тогава, до като не е било възстановенно равновѣсието на векселния курсъ.

Трето, пощното засѣданне отъ 4-й августъ 1789 година унищожило цеховетъ, и тѣй освободило занаятчийския трудъ. Отъ този день,